

Ért. d. 29. 1880.

1151.

III.

c.)

Pályázat a góf. Noidassy Fer.
fele díjra.

Telje:

Búson a honfi áll a pusta tő-
Heblén egy ledöntött hon ^{felett} féjda-
ma fölveszeg.

De jó egy ferfiu, korona van fején,
Bavária ország áll a pustulás
helyén.

Béla király.

Mely tenger népe, mely zürzavar!
Sajómenstén mely hall?!
Sbint zug, sibony; fókengatér.
Mely hegyre kel sa nép?!

Sátor tábor kétszázézer
Vásonbót fabel all.
Vesély s honnak, ellen ex.
Viggya Béla király!

Ellenség jó aratni ott,
Hát vettéri nem sereny.
Lába nyomra tarlotta föld,
A mense fut a mén.

Kétszázézer sátor között
Egy sátor biboros,
Hörötte fegyver van elég
Ei dárda, szabony.

Bent sátorában a vad chán,
Glomor, rémes bika.
Ei rátkint jömbör szivvel
Birtón halál fia.

Látora függönye mögül
Skein székjaja jó bef.
ily illó szörnyü urához
Szörnyü tekintete.

Uram! sőt, s terde meghajót,
Megjártam a táborot,
Tulparton minden alszik meg,
Éljen hagyák a bort.

Mert bora, e hon népének,
Több mint eke, harja.
I ha bátorságát elhinném,
Né csak bora adja.

E sőt az alsó táborot,
Beszéli fegyveret,
Beszéli nagy egyenetlen
S harcolni vágyó néps.

I ha van vitéz, csak egy van ott,
E az fejedelme,
De egy morgón mit érhet ő?
Mittérhet felneje?

So chain tekint a kéme le,
S kéme máj megremeg.
De látja kegyes nézése,
S reszel díjat, kegyet.

Sparancsot ad a chain, ravasat,
S nagy elhangzik sava,
Füstbe, hamfiba omlik ef
Egy orszáig, a hara.

Sóvond emek aduroa néps:
Lesz isju lány elég,
S mit kénye kedves meghíván,
S zivenek martakék!

E sőt sörbong és fókajong
A félmillió prad,
Majd esond leszen, víztorhelen,
S esvöndben két a hall.

II.

Péla király éji serget
Könnyjárja, birtatja.
"Vigyázz vigyázz, könnyelmű néps,
Ropzsaszt az ellen hada!
Lánygbor mellett les meg idő"

Mulatozni, dalohni,
Ellen vértől mig a merső
Löteten fog pörülni.
Énti igy az jó tábor,
Kéri a véres népet.
Mind hasztalan ontik a bort,
Leng nell hangos éneket.
Hajrig tábor már alottad
Mitra all a véres sír.
Hajd he nagy két, hajmiattad
Tnyo, testvér futva fir
Sátorában vig a hadfi,
Dalra ébreget az éjt.
Ne félj honunk tatar nem bant
Puntetlen, és néped véd.
Nemán szél all az éjfel,
S a rajgó, tábor, s a dereg.
Mihely az még, alvó népe
Hangos zajra nem ébred.
Ént viterek itt már a tar,
Nem véd a víz, a dajó mar,
Kalmán véres fut, motta ker
S a bátorság csak a határ.
Kalmán táborot félveri
A semes sír-itt a tatar.
Ént német, kardját keresi
Vezetten odit mindden már.

Nyerget keres az, ijat az,
Stipar. cselédjét körözi.
Ajkan csak akert a panasz,
Öröslője nélkül nem vi.
E népeket, mint forrástól
A könnyű szarvas, mehenyült
S faradtan nyugalomra krált,
Most ébredetten félremült,
S a merre sétel el seker.
Mig üldözöje körözi,
S a tiszta forrást vérevel,
Sive vérevel ontózi.
Föntre téve a magyar had.
S a jó habja vér-tajték,
A tábor vezetten szalad,
S a merejen sétel a népt.
S a mig az elföldözött brisshang,
Mihelyt az orvengő ár
Két a rémült nép ajkain.
S a tatar, itt a tatar
Ént a király, lassú lóra,
Siet fia a mongol men,
Hörbe rohan Mohul fia
Népe elfoly merejen.
S a suhanja kardja tatar hül,
S a nyúl a kurdlem.

Böcsen tapos kelet lóra
Az ifju hős lenyelen.
Sippinka szót: Áron Péla
Lóvad már nem bír, utbom hagy.
Im itt a hon legjobb lóra,
Ülj rá, Áron magamra hagy.
É, már messze fut a király,
Es az ifju kardja cseng,
Véres hebbel jatta meg áll,
Küzdelmében a föld reng.
Már messze a péres méző,
Már birtos a futó vérei.
Porosban tén birtos a hely,
Péla király várába teri.

III.

Erosavár, birtos magányaiban
Egyed a Frigyes hercege hontelant.
S nipthelyt mutat vérdége nyugat
Szenében oly kétes mozdolygút mutat.
Pihent ki, magad is láthatalmat,
Miként tegy Áron, miként vörögödben.
Lgy sava a herceg ei hangja hideg,
Már vendéget látó kedvpravaiban.
Veljő a hitestar a jó királyné,
Szenében a Könyu oly szépe teri.

Oly nemék az ajkak, beszédes a szem,
A vertett hara szívét úgy vérezi:
Ah jó hitesem, elvezte minden.
A képi hara földé, immár csak avar,
S bár messze tekintet a pusztaharai,
Erdőre, bujdosva bolyong a magyar.
S fét hospitálom bús, könyu öblefoly,
Fét emberi szívét, fájdalom lepi.
Lgy könyörök titkon a hajnal sa nap,
Míg búson az ég föllegébe rejt.
De feltartul a vendégek előtt,
S egyed a tornében a garda őket.
Sippinka mosoly oly édes csob,
Fistarni ohajtára ügyeket,
Sót, s tudatlanul hagyják a beszéd:
Áron, vendégem, mondol mily szeren.
Mely kicsiny lakomba családod él,
Hoz?
Péla tudatnád, hahogy tan bojér?
Es sőt a király s lefesti balást,
Lefesti orizonstátó nagy vérelet,
S kéi menhelyet itt faládja, s maga,
S kéi hadbent ei karbon honának
Legélt.
De sanyartó s hideg a garda sava.
Lgy kadhara lakhelyt királyi népsnek,
Sót el sem is bírta, oly regénylaka.

És tenniért, bárha ellenének,
De regény névén az elmúlt csota,
Költsége oly nagy volt; regénye leve,
És jella az okai; s mint ism. kesében.
És alogat vet most három meggere.
Shogy díja ne vessem, tartási pénz,
S kifutása az aszeg keresi bánát,
Le foglalt a királyké' ekscibát,
És tovább már is nem győzi tudását.
És védeni, a mi nem védehető már,
Hét tizen sem tudja, nem ö. Friderik,
E kesessen magának más védőt, mag
öt.

Más menhely, s fogadja más nép teremt.
Oh Szent, ily károsuló szavakra,
Nem küldöd-e nyilaid, a gonoszt irtót?
Nem embered, jórdög kell ily kebelnek,
És mint a hontalannak így ajtot.
De a sértett királyt hü. népek védi.
Dalmátia partján a fajta halad,
És csendes a béke a külsőigeten.
Mig közl a harát pusztítja a had.

IV.

Smár Szent haragja,
Már, elmúlt. a vést,
S a hon főtét rajza
Mosolygva venter,
S mit lát lenni a teren?
Itég ráborul,
S a pusztá vidéken
Bús könyűje hül.
De újra szabad már,
És újra virul
A pusztá mezein,
Vigra a hamvból.
És nézi a király
S reme könyűző les.
Borlángból, faadóból
A népszó, s könyez.
És ebből a király,
S regény népe is eud.
Nagy Szentem, kértünk
Oh ne meg ne vesd!
Sünyök haragod
És orzag felett,
Oh annyi gonosszal
Hagy dicső vesett!

És újra mosolyog az
Arstien ott fenn,
És újra hangzott a
Tegemto' legyen.
Saldás van a nejsen,
S a király műven,
Már szem rémit tetem
Toldult mezejen.
S az árvult halász korott
Nem vigyorg már,
Ember kopogva
Miből jätne tatar.
A hölt tetemet
Már eltemete,
Nem tépdeti holló
S eh' forlas tábbé.
S az Ur hára épülten
Újra fonál,
És haldal zengede
Oltarinál.
És Péla király
Keli, büntelmiföl,
Mert büntellen meg
A romsod örül,
S gonosz sível nézi
Gitor határol,
Fogy, ostromod jölétén
Koradrol.

És Péla király!
Kido halad,
Alleg sükülmi láthatod
Hafaridat.
Smarombóva nyelit
A tajtekro' nyen,
Es veseket már teste,
Habönlik tetem,
S már zajong a tábor.
S a büsse sepe,
A harcrot virfalaja
És hívja neved.
S megye cigva a sepe,
Péla ja rperen,
Ló' frangepom vele
Ló' harcaba híret.
És jönek, a kunok,
Ló' ijazo nejs,
Sómmal dejókkel
Emelik sepeket.
S már wájja a harcrot
A györtes földrik,
Meggyöre' minapi
A sepe sergeit.
A könnyu' gyötelmen
Aly birtos brépe,
Már jöszöja neki

Vidult kebele.

E' fut mára kun eszpet,

De Trigyes is fut,

Vehéz szabljáto!

Már széles az út.

S már éri a magyart,

Már bírtón rempél,

S a paladó kumbom

Selket sem kímél.

Megáll' Péla áll meg!

Vagy jóf' vasárnap vár,

Meg' hontalan lesz meg

Siként az valál.

Majd hontalanra' tesszen

Ammon népsed.

A királyjástesi

Trigyeset fremretd.

Lej szólala, vigom

Sgyilkolva meggyen.

Míg darda szivében

Áll meg hidegen.

Es Péla király

Ékhilt tetemjen

Éjlötte, áll nemmon

It' sanyg siven:

En sámlak okember,

S sereva békület

De engest az egnel - Nyíjtat csak vered.